

ГРОБА ГО ВИКА

Домилѣ му за земята, която седемдесетъ и три лѣта като сжща майка го е кърмила съ коравитѣ си гърди, а най-много му домъчнѣ за гроба на Пеня — нѣкжде горе — на Бѣлия камъкъ, подъ голѣмата меша.

Дошѣ му се да види нивята, кждето неговата шѣпа е изсипвала едро жито. Кждето черната прѣстъ попѣ тѣй много радостъ и потъ. Да я попипа и да ѳтнесе най-милото въ гроба. Нали, когато умре — той ще замине и нѣма да се върне никога. И анадолската му коса нѣма да звѣнне надъ широката ливада и никога нѣма да нареди три реда кръстци надъ крушата — да ги видятъ жѣтваритѣ чакъ отъ Коминчето и да рекатъ:

Делѣ Пею пакъ ги нареди като солдати.
За него нѣмане нѣма.

А нощемъ по месечина, докато втори пѣтли пропеятъ, три кола снопи да дигне и да пустне воловетѣ на паша.

Кжде отидоха годинитѣ?

Нѣкжде надъ нивитѣ и селата се търкулна едно тежко голѣмо колѣло — неговия